

Capitolul II

Secretul victoriei asupra păcatului

Aceste vremuri de război ne amintesc de un om care a raportat comandantului său: „Am luat un prizonier.” Ofițerul i-a zis: „Adu-l aici.” „Nu vrea să vină” – s-a plâns soldatul. „Atunci vino tu!” – a replicat comandantul. „Nu mă lasă” – a fost ultimul răspuns al soldatului. Mă tem că, pentru mulți, victorie creștină nu înseamnă mai mult de-atât. Este adevărat că toți creștinii au fost eliberați de pedeapsa păcatului. Dar ce facem cu puterea păcatului? Vom rămâne pentru totdeauna în jurul adevărului despre îndreptățirea noastră, și anume acela că „unde păcatul s-a înmulțit, harul s-a înmulțit și mai mult”? Am fost îndreptățiți ca să putem fi în siguranță din punct de vedere legal sau ca să devenim sănătoși din punct de vedere moral și spiritual? N-am fost noi declarați dreapți în Cristos ca să putem fi sfinți în viață?

Se pare că mulți dintre copiii lui Dumnezeu presupun că, odată ce suntem îndreptățiți, a trăi sau nu pentru noi înșine este ceva opțional. Conștiința noastră neliniștită și tulburată adesea ne trezește inima ca să devenim conștienți de lipsa noastră de sfințenie. Dar suntem mulțumiți cu poziția noastră juridică în Cristos. Am abuzat de adevărul binecuvântat că „dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Cristos Cel drept”. Poate, inconștient, ne-am mulțumit cu o viață creștină oarecare și înfrântă, cu o nesfințenie devenită o obișnuință. În timp ce Căpetenia mântuirii noastre Se așteaptă să fim mai mult decât învingători în orice loc și să luăm robia

roabă, noi nu putem să ținem în supunere viețile noastre păcătoase. „Ei bine, atunci vino tu însuși!” strigă Căpitanul nostru. Dar sinele meu păcătos „nu mă lasă”.

Unii creștini au fost speriați de extremele fanatice ale perfecționismului. Temerile lor nu sunt fără temei. Totuși, recomandăm cititorului cuvintele înțelepte ale dr. A.J. Gordon:

„Adevărul divin așa cum este descoperit în Scriptură adesea pare a se afla între două extreme. Dacă privim doctrina perfecțiunii fără de păcat ca erezie, atunci privim ca pe o mai mare erezie mulțumirea cu imperfecțiunea păcătoasă. Și tare ne temem că, pentru mulți creștini, cuvintele apostolului: «Dacă zicem că n-am păcătuit, ne înșelăm singuri», devin o scuză inconștientă a unui standard scăzut în trăirea creștină. Aproape că ar fi mai bine pentru un creștin să supraestimeze posibilitățile de sfințire, în dorința lui fierbinte de a ajunge la sfințenie, decât să le minimalizeze, complăcându-se într-o lipsă de sfințenie tradițională. Cu siguranță, nu este o priveliște ziditoare să vezi un creștin lumesc aruncând cu pietre într-un creștin perfecționist.”

Dar ce spune Scriptura? „Să păcătuim mereu ca să se înmulțească harul? Nicidecum” (Romani 6:1-2).

Este cititorul unul dintre acele suflete care a descoperit că, chiar dacă a gândit că a luat captiv un prizonier, constată că el însuși este rob, o victimă veritabilă a eului și a păcatului ce locuiește înăuntrul lui? Descoperi că ești cu inima împărțită și nestatornic în toate căile tale? Strigi împreună cu Pavel: „binele pe care vreau să-l fac, nu-l fac, ci răul pe care nu vreau să-l fac, iată ce fac”. Ai vegheat și te-ai rugat. Te-ai frământat și ai luptat, ai plâns și te-ai tânguit din cauza inutilității efortului tău de a trăi pentru Cristos. Poate ai încercat să te rogi toată noaptea, sau „să te rogi cu perseverență până la victorie”, ca

să primești binecuvântarea. Cât de des ai fost plin de dezgust, de rușine și lacrimi ascunse pentru răutatea dinăuntrul tău? Dar în ciuda tuturor străduințelor și agoniei tale, constăți că hotărârile tale sunt doar niște „funii de nisip”. Eul nu poate niciodată arunca eul afară. Devii din ce în ce mai slab în lupta împotriva păcatului. Chiar credința pare să-ți slăbească. Când vrei să faci prizonier un păcat, să-l aduci, să-l închizi și să nu-l lași să aibă deloc libertate, îți dai seama că, de fapt, tu ești prizonierul. Păcatul și eul sunt în real control peste întreaga ta viață. Ce tragedie interioară! Ce conflict și ce înfrângere! O, nebulia și zădărnicia efortului propriu!

Totuși există salvare. Credința adesea se naște în disperare. A deveni din cale afară de păcătoși în propriii noștri ochi ne poate aduce la strigătul inimii sfâșiate a lui Pavel: „O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?” (Romani 7:24).

Dumnezeul nostru este un turn înalt și fără scară.

Desăvârșirea Lui iubește o inimă care disperă.

Care este problema? Unde este necazul nostru? Am acționat pe temelii greșite. Am pierdut calea lui Dumnezeu, cea a victoriei asupra păcatului. Bine spune James H. McConkey: Dumnezeu Își așază temeliile în adânc. Victoria asupra păcatului este așezată în adâncimile morții. Duhul Sfânt Își începe învățătura triumfătoare despre victoria credinciosului asupra păcatului printr-o propoziție concisă și izbitoare: „mort față de păcat”. Observați cum subliniază Duhul Sfânt, în Romani 6, această moarte față de păcat, în versetele 2, 10 și 11.

În versetul 10 (VDCL) avem adevărul că Isus Cristos a murit nu doar pentru păcate, ci și că „a murit față de păcat”.

Când El a fost „făcut păcat”, Dumnezeu a impus asupra Lui pedeapsa maximă pentru păcat. Pedeapsa aceasta era moartea. Prin moarte, s-a terminat cu pedeapsa pentru păcat și cu puterea păcatului. S-au dus puterea și cerințele păcatului. De aceea citim: „moartea nu mai are stăpânire asupra Lui”. Cristos a murit față de păcat. El acum trăiește veșnic pentru Dumnezeu, dincolo de atingerea păcatului. Pavel întreba: „Să păcătuim mereu, ca să se înmulțească harul? Nicidecum! Noi, care am murit față de păcat, cum să mai trăim în păcat? Nu știți că toți câți am fost botezați în Isus Cristos, am fost botezați în moartea Lui?” (Romani 6:1-3; VDCL) Observați că Pavel nu spune că noi efectiv am murit, nici nu spune că suntem literalmente „morți față de păcat”. Însă Pavel spune ceea ce este adevărat pentru fiecare credincios, și anume că el este mort față de păcat prin unirea lui cu Cristos. Fiecare creștin în parte a fost botezat, de Duhul, în Cristos. „Cel care se lipește de Domnul este un duh” – este una cu Cel răstignit. Când Cristos a luat asupra Lui umanitatea mea, fapt fără de care nu ar fi putut niciodată purta pedeapsa pentru păcatele mele, El m-a făcut una cu Sine Însuși. Sunt identificat cu El. Nu numai că El a murit pentru mine, ci și eu am murit cu El. M-a luat cu El în moarte, iar moartea Lui a fost moartea mea față de păcat. M-a dus, prin cruce, în mormânt și apoi afară din mormânt, dincolo de întinderea stăpânirii păcatului. Acesta este marele și fundamentalul adevăr. Duhul Sfânt ne spune, ție și mie: „Să știi că Cristos a luat locul tău, te-a unit cu El Însuși (El Însuși fiind tocmai în umanitatea ta) și te-a dus în moarte, iar, prin moarte, afară, la învierea slăvită și la eliberarea de sub stăpânirea păcatului.

Indiferent de ceea ce simțim, trebuie să ne bazăm pe acest mare fapt – cel al unirii noastre cu Cristos în moarte și înviere. „Tot așa și voi, socotiți-vă pe voi înșivă morți față de

păcat și vii față de Dumnezeu, în Isus Cristos” (Romani 6:11). Observați că Pavel nu spune: „Socotiți păcatul mort față de voi”. Calea lui Dumnezeu pentru victorie asupra păcatului nu este prin înăbușirea dorințelor păcătoase, nici prin desființarea naturii vechi, nici prin curățarea păcatului înăscut. Calea lui Dumnezeu spre victorie este prin răstignire – scăparea este numai prin moarte. Este o mare diferență între a mă socoti pe mine mort față de păcat și a socoti păcatul mort față de mine. Orice încercare de a face păcatul mort față de mine, prin efort propriu sau strădanie sau binecuvântare sau prin închipuire, nu urmează calea scripturală. Dumnezeu spune că eu trebuie să mă socotesc mort față de păcat. Dacă doresc să fiu scăpat de păcat, îmi las credința să se agațe de realitatea morții mele față de păcat, prin unirea mea cu Cristos. Eu sunt „în Cristos”. Iar a fi în El înseamnă a fi „mort față de păcat”. O, de am crede asta! De fiecare dată când mă confrunt cu un păcat anume, să spun: „Am murit față de asta în Cristos”. Poate fi atracția lumii: sunt răstignit față de lume și lumea față de mine. Poate fi mândrie, înălțare de sine; din nou să socotesc: „Unul a murit pentru toți, deci toți au murit.” Atunci nu trebuie și nu am nevoie să trăiesc pentru mine însumi – sunt mort față de mândria mea și înălțarea mea. Să fac așa cum au procedat două tinere care au răspuns astfel unei invitații de a merge la bal: „Ne pare foarte rău, dar ne este imposibil să participăm. Am murit săptămâna trecută. Suntem creștine.” Ele își făcuseră publică mărturia cu o săptămână înainte, prin botez, când au declarat a fi moarte, îngropate, înviate și că, de atunci înainte, Îi aparțineau doar lui Cristos.

Se spune că împăratul William a refuzat o audiență cerută de un germano-american. Împăratul a declarat că germanii născuți în Germania, dar naturalizați în America, sunt americani: „Îi cunosc pe americani și îi cunosc pe germani;

dar pe germanii-americiani, nu-i știu.” Tot la fel, și eu am fost rob în Adam. Acum sunt eliberat în Cristos. Crucea mi-a tăiat lanțurile, m-a omorât față de vechea cetățenie și viață. Eu nu sunt un credincios în Adam și în Cristos. O asemenea poziție nu mi-ar permite audiența la Regele meu, nu mi-ar aduce eliberarea din robia față de omul cel vechi. Să pun capăt imediat unei astfel de duplicități nesfinte. Să declar că sunt al lui Cristos și numai al Lui, să mă dau pe deplin Lui, ca unul care sunt „mort față de păcat și viu pentru Dumnezeu, în Isus Cristos, Domnul nostru” (Romani 6:11).

Capitolul III

Secretul victoriei asupra păcatului

– continuare –

Pentru mine, ca și creștin, faptul că am fost „născut răstignit” înseamnă totul: născut din nou cu totul, prin moarte – moartea lui Isus Cristos. Când am fost mântuit, am acceptat moartea ca singura mea eliberare.

Păcatele mele meritau moartea veșnică,
Dar Isus a murit pentru mine.

Cristos a murit în locul meu. Eram, într-adevăr, un om mort, dacă nu era Cristos. El a suferit moartea mea. „A purtat EL Însuși păcatele noastre în trupul Său, pe lemn, pentru ca noi, fiind morți față de păcate, să trăim pentru dreptate” (1 Petru 2:24). Sunt ori „mort în păcate”, ori „mort față de păcat”. Dacă sunt pierdut, în Adam, sunt „mort în păcate”. Dacă sunt mântuit, prin unirea cu Cristos, sunt „mort față de păcat”. Când am acceptat moartea lui Cristos pentru păcatul meu, n-am putut evita să accept propria mea moarte față de păcat. Cristos nu a murit doar pentru păcat, ci și față de păcat. Eu sunt dedicat crucii. A încerca să ocup orice altă poziție înseamnă să mă implic singur într-o josnică contradicție morală. Singura mea poziție logică este cea de mort. Am fost „născut răstignit”. Este un prim principiu al vieții creștine.

Aceasta nu este doar ceva mecanic, nu este doar o invenție legală, ci eu sunt unit în mod real și vital cu Cristos. Dar, ca

în cazul oricărui alt adevăr biblic, se cere consimțământul inimii mele. Într-adevăr, Cristos „trăiește în mine” – acesta este un adevăr măreț. Dacă sunt mântuit, aceasta nu este doar o declarație rece și fără viață. Este un adevăr; dar este un adevăr care cere un călduros „Amin” din partea mea. Pentru a înțelege că El locuiește înăuntrul meu, trebuie să mă socotesc mort față de păcat și viu pentru Dumnezeu, în Isus Cristos. O astfel de „socotire” nu este o închipuire sau, așa cum a spus cineva, „încercarea de a te convinge pe tine însuși de ceva ce nu-i adevărat.” Totuși, această socotire venită din partea unei credințe vii implică mai mult decât se înțelege de obicei.

Socotirea, pentru a fi reală, include renunțarea la sine. Socotirea noastră este sortită eșecului dacă nu renunțăm la sine. Prin puterea morții lui Cristos, eu trebuie să refuz viața mea cea veche. Pe baza Calvarului și a unirii mele cu Cristos, eu trebuie să refuz ca „eul” să stăpânească peste mine. Trebuie să aleg cine să aibă stăpânire asupra mea: monstrul hidos care este „eul” sau Cristos. Viața pe care „Cristos o trăiește în mine” trebuie să aibă în centrul ei un bucuros „totuși, nu eu”. Cum să posed beneficiile morții lui Cristos, când eu încă vreau să-mi urmez voia mea? Eul trebuie detronat. Într-adevăr, mi se promite o înnoire a vieții, dar numai pe baza lepădării de viața cea veche. Dacă Cristos a coborât în adâncimile abisale ale golirii și lepădării de Sine, trebuie și eu să-mi scufund viața eului în moartea Lui rușinoasă. Ca și Samuel Rutherford, să „pun mâna pe condei și să semnez cu un «Amin» supus și hotărât față de Crucea Domnului Isus”.

Când începem să renunțăm la „eu”, vom descoperi că acest lucru se va face, în general, prin supunerea față de cineva din familie sau de la serviciu. Misiunea de acasă este bună; misiunea din străinătate este și mai bună; dar supunerea de acasă și de peste hotare este cea mai bună dintre toate.

(În engleză e joc de cuvinte: *mission* – misiune; *submission* – supunere, n. ed.) Sunt femei care vor afla victoria practică acasă prin supunerea față de temperamentul soțului; unii bărbați o vor afla acceptând loviturile date de limba ascuțită a nevastei; alții acceptând ceea ce pare a fi un handicap sau o infirmitate. Adesea ne putem aștepta la victorie numai manifestând o ascultare practică într-o situație anume. Acolo eul este dat la o parte. Socotirea, fără o lepădare practică de eu, se dovedește doar o închipuire. Este doar mai multă dreptate proprie, mai mult efort propriu.

Socotirea mai include și respingerea păcatului. Pavel spune: „socotiți-vă morți față de păcat” și apoi adaugă: „păcatul să nu mai stăpânească”. Nu trebuie să lăsăm păcatul să domnească. Asta deja o știm. Dar, și mai bine, nu trebuie să lăsăm păcatul să domnească, întrucât am murit și, prin moarte, am ajuns la înviere, dincolo de stăpânirea păcatului. Păcatul nu are niciun drept asupra celor uniți cu Cel Răstignit; păcatul nu va avea stăpânire asupra celor ce se supun în întregime Duhului Sfânt. În adevăr, „legea Duhului de viață în Cristos Isus m-a izbăvit de legea păcatului și a morții” (Romani 8:2). Însă atât timp cât avem vreo controversă cu Duhul Sfânt, nu putem scăpa de sub stăpânirea păcatului. Duhul lui Dumnezeu „pune punctul pe i”, iar Scriptura este clară: mădularul care te duce la rău trebuie dat morții – nu trebuie cocoloșit, nici măcar nu trebuie să te rogi pentru el. Este, într-adevăr, bine să ne rugăm pentru binecuvântări și să cerem inimi curate, însă nu atunci când Dumnezeu spune „taie-l!; scoate-l!”. La Cruce, Dumnezeu m-a scăpat, cu adevărat, de tot ce este rău. Acum El spune: este partea ta s-o rupi cu păcatul – păcatul, deci, să nu mai domnească.

Ca să am „o conștiință fără vină față de Dumnezeu și față de oameni” (Fapte 24:16), când a fost ultima oară când a trebuit

să mă umilesc și să mă „expun rușinii publice” (Evrei 6:6, KJV) în fața familiei mele sau a colegilor de serviciu, în fața copiilor de la Școala Duminică sau în fața bisericii? Îndrăznesc eu să spun că nu am ofensat pe nimeni și că Duhul Sfânt nu a stăruit de mine, în vreo situație de acest gen, să ascult de El? Cristos S-a lăsat de bună voie să fie disprețuit, de bună voie S-a lăsat pus în rândul călcătorilor de lege. De bună voie a murit ca să mă scape de păcat. Prin urmare, să nu-mi cocoloșesc mândria, ci să-mi arunc tot disprețul peste ea. Să mă duc de îndată și să mă umilesc! Dacă nu sunt gata să-mi expun păcatul, oricât m-ar costa să scap de el, atunci cum pot eu revendica puterea separatoare a Calvarului? Sunt complet ieșit din armonie cu Crucea. Mărturisirea păcatului implică respingerea păcatului. Puterea lui este zdrobită doar dacă ajungem în armonie cu Crucea. Dar Crucea nu este un loc al ascunderii sau al acoperirii păcatului, ci este locul unde o rupem cu păcatul, este locul demascării, al vinovăției, al rușinii publice. Să fiu gata să fiu umilit și să sufăr toate consecințele. Dacă Cristos a murit ca să mă scape de păcat, n-ar trebui mai degrabă să mor decât să-l păstrez? Dar dacă nu suntem suficient de dezgustați de păcat, încât să vrem să scăpăm de el, putem doar să ne încovoiem, să sângerăm și să ne îmbrățișăm lanțurile, până când vom ajunge scârbiți de moarte de eul păcătos. Trebuie să fim scoși din duplicitatea noastră nelegiuită și să recunoaștem că avem o inimă împărțită. Dar Dumnezeu este bun, Cristos este un iubit gelos. El vrea ca fiecare credincios să fie eliberat. El nu va da înapoi de la a te trece prin rușine și disperare, dacă prin aceasta poți fi expus puterii arătate, pentru tine, la Calvar. Trebuie să înveți ori prin bunătate, ori prin groază. Sabia providenței lui Dumnezeu poate fi aplicată succesiv asupra oricărui fir ce te leagă de eu și de păcat. Bogăție și sănătate și prieteni s-ar putea să cadă sub acea sabie. Structura interioară a vieții

tale se va face praf. Bucuria ta va dispărea. Lovit pe dinăuntru și pe dinafară, ars, jupuit și nenorocit, s-ar putea ca, în final, prin botezul îngrozitor, să fii eliberat forțat din inconsistența păcătoasă a trăirii pentru tine însuși. S-ar putea, în cele din urmă, să fii dispus (binecuvântat cuvânt – dulce constrângere) să-ți supui eul în fața victoriei de la Calvar. O, puterea măreață a crucii! Cum putem să-i mai stăm împotrivă? Toată puterea generată la Calvar este la dispoziția ta.

În „Os din oasele Lui”, F.J. Huegel vorbește despre un grup ciudat de tinere angajate într-un laborator, unde contaminarea cu radiu era inevitabilă. Ele știu că, intrând în această fabrică, soarta le era pecetluită. După o perioadă limitată de timp, li se dădea drumul de la serviciu, cu un cec frumos de 10.000 de dolari. Medicii au examinat fete care au lucrat în contact cu radiu și au depistat, prin intermediul razelor X, că un foc ciudat, care consumă viața, ardea în oasele lor. Această forță foarte puternică le omoara. Însă o forță cu mult mai puternică a fost emanată la Calvar. Acolo, radiul ceresc a fost ținut asupra marelui cancer al păcatului și rușinii omenirii. Radiul ucide. Nu există forță sub ceruri care să reziste puterii lui dinamice. „Crucea ucide. Omul care se expune Calvarului descoperă repede că un foc ascuns îi arde în oase.” O, să nu pun limite forței lui puternice. Fie ca razele lui mortale, dar, în același timp, dătătoare de viață și aducătoare de vindecare, să pătrundă în cele mai secrete locuri ale vieții mele, până când focul lui ascuns arde în toate oasele ființei mele lăuntrice. Fie ca radiul Celui Răstignit să fie aplicat din nou și din nou. Este un proces. Dar să nu mă tem să mă expun tratamentului divin. Dacă într-adevăr m-am săturat de falsitatea și de ipocrizia inimii mele – dacă inima mea este fierbinte ca un veritabil „cuptor al dorinței” după eliberare, dacă sufletul meu însetează după fântânile de apă vie –, mesajul desăvârșit al

Calvarului va fi primit cu bucurie nespusă și plin de slavă.

Cu toată bucuria triumfului glorios al lui Cristos, vreau să spun din nou și din nou: „Am fost și sunt răstignit cu Cristos și nu mai trăiesc eu, ci Cristos trăiește în mine – trăiește în mine, da, chiar și în mine; este în mine propria Lui viață de moarte și înviere, o viață de moarte față de păcat și vie pentru Dumnezeu.

Murind cu Isus,
Prin moartea socotită moartea mea;
Trăind cu Isus,
O viață nouă din viața Sa.